

Ik heb een Schnauzer

Schoothondje

Ik geeuw nog eens uitgebreid die ochtend.
Réfa neemt daar geen genoeg mee.
Ze wil uit. Moet plassen. Misschien wel meer.
Voor mij was het een korte nacht. Voor Reef lang genoeg.
Ik staar naar mijn rode jack. Jan had het weg willen gooien.
Gelukkig was ik er op tijd bij. Een jack met iets erin zodat het in en uit ademt.
27 jaar. Niet kapot te krijgen. Dat gooi je niet weg.
Ondertussen ben ik aangekleed en wurm ik me erin.
Nog steeds voel ik me heel gezegend.
We wonen tegenover een groot bos. Het voordeel is ook dat ik Réfa rustig los kan laten.
4 mei wordt ze twee jaar en ze luistert als een speer.
Nooit wil ik meer een ander ras dan een SCHAUZER.
Ze is lief en leuk, ik kan erg om haar lachen. Nog een zegening.
Samen lopen we naar de overkant. Ik laat haar los. En weg is ze.
Aan het eind van het pad zie ik hem lopen. Een wat in zichzelf gekeerde man.
Met een grote hond. Altijd aangeliënd.
Het is nog een echte ouderwetse bouvier mét oren, maar een gecoupeerde staart.
Ik had hem al vaker gezien. En wenste hem nu ook een goede morgen.
Bedachtzaam knikte de man. En ik trok één van mijn stoute schoenen aan.
'Mag ik u wat vragen?' 'Natuurlijk,' zei de man.
'Mijn eerste hond was een Bouvier, en het blijft toch een zwak plekje als ik nog zo'n echte Boef zie.
Hij is groot en een brave zo te zien toch?' 'Zeker,' zei de man. 'Zolang hij aangeliënd is.'
Hij glimlachte. Dat gaf mij moed.
Als iemand rustig met zijn hond door het bos wandelt, altijd 's morgens rond dezelfde tijd, moet je daar niet zomaar tussen komen.
Mensen willen rust in deze roerige tijd.
Réfa sprong en danste voor de aangeliënde hond. Hij had belangstelling.
Kwam ook los. Wilde spelen. Maar was niet echt jong meer vermoedde ik.
'Een leuke hond heb je, een Schnauzer?' Vroeg hij.
Ik knikte. 'Luistert goed?'
'Ja zeker, maar ze is nog heel jong en wil graag spelen.'
'Ja, dat is leuk als je jong bent. Spelen.'
Hij glimlachte weemoedig. Hij was ook niet piep meer.
'Dit is mijn negende hond. Weer uit het asiel, maar met papieren.'
'Hij is ook negen jaar.' Ik lachte naar de man.
Wat is zijn naam?' 'Simba.'
Simba plantte ondertussen zijn grote poten recht vooruit.
En nam een sprong.
Maar de man kon hem goed houden. 'Daar ben ik ondertussen wel op getraind.' Zei hij.
'Als ik hem loslaat is hij er alsnog tussen uit.
Hij heeft één keer een klein varkentje dood gebeten, dat is genoeg.'
'Oef.' 'Ja, dan maar vast.'
Simba kreeg steeds meer lol. 'Geen schoothond die van mij.'
Nu lachte hij voluit. Wat een aardige man. Niks in zichzelf gekeerd.
Ook hij kwam los, vond het niet erg dat ik hem stoorde op zijn wandeling.
Ik lachte met hem mee en vroeg of ik een foto mocht maken.
Daar ging mijn tweede stoute schoen. Dat mocht. Geen probleem.
Dus knipte ik.
En nam zo Simba en de aardige man, waar ik geen naam van weet mee naar huis.

Enerverende ochtend. Thuis had ik nog wat werk en ging aan de slag.
Réfa moe van alle gekkigheid ging gevloerd liggen. Na een uur besloot ik om koffie te drinken.

Schnauzers zijn ook geen schoothonden had ik gelezen.

Peinzend keek ik haar aan. Zou ik het eens proberen...

Ik riep Réfa. Kwispelend kwam ze naar me toe.

En wist niet wat er gebeurde. Ik tilde haar op en sleurde haar op mijn schoot.

14 kilo is toch gewicht. Lekker knuffelen.

Ik begroef mijn neus tussen haar oren en snoof haar geur.

Lekker.

Maar nu ben ik de pisang. Ze wil steeds. Ik geloof die blaadjes niet meer.

Réfa wil op schoot.

Ik heb een Schnauzer! Het is een schoothond!

Lekker.

Dag Simba. Je weet niet wat je mist!

José

